

นิทานสีขาว

ดร.อาจอง ชุ่มสาย ณ อรุณยา

เรียบเรียงโดย สุพัตรา แซ่ลิ่ม

ชื่อหนังสือ : นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 4

ผู้เขียน : ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

ผู้เรียบเรียง : สุกัตรา แซ่ลิ่ม

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2560

ราคา 245 บาท

ISBN 978-616-403-045-9

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา.

นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 4.-- กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์, 2560.

232 หน้า.

1. นิทาน. I. เศรษฐรากรณ์ โอัยศุริยเอกสกุล, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

398.2

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษณาพร ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อีศวเรศ ตโมนุท

พิสูจน์อักษร จิระพรรณ คณาสวัสดิ์, ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ออกแบบปก วิภาดา ลินธุศิริ, กวิน รัตนจันทร์

รูปเล่ม ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

ภาพประกอบ เศรษฐรากรณ์ โอัยศุริยเอกสกุล

เอื้อเพื่อข้อมูล ลัดดา จุลวงค์

Vector Designed by Freepik.com

จัดทำโดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ

เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120 โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook

Line ID : @freemindbook

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

45/12-14, 33 หมู่ 4 ต.บางขุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2879-9154-6 โทรสาร 0-2879-9153

จัดจำหน่ายโดย

ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-9872 โทรสาร 0-2254-9495

Call Center (จัดส่งทั่วประเทศ) โทรศัพท์ 0-2255-4433

www.chulabook.com ร้านค้าติดต่อ แผนกขายส่ง สาขาหัวหมาก

โทร 0-2374-1374-5 โทรสาร 0-2374-1377

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์) ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึก Soy Ink ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

และเลือกใช้กระดาษที่ผลิตจากไม้ปลูก ลดการบุกรุกพื้นที่ป่าของโลก

จากใจสำนักพิมพ์

นิทานถือเป็นสื่อกลางในการสอดแทรกสาระความรู้ คุณธรรม ความบันเทิง และจินตนาการที่ไร้ขอบเขตจากผู้เล่าไปยังผู้ฟัง และก็ยังเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมจากผู้ฟังหลายๆ วัยมาหลายยุคหลายสมัยแล้ว เพราะนอกจากจะให้ความสนุกสนานแล้วยังสามารถนำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อีกด้วย

“ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา” เป็นอีกบุคคลสำคัญที่สามารถพิสูจน์ให้เห็นว่า นิทานนั้นมีคุณค่าต่อทุกชีวิตมากเพียงใด แม้ท่านจะมีภารกิจประจำวันมากมาย แต่ท่านยังคงมุ่งมั่นและทุ่มเทให้กับการเล่านิทานปลูกฝังคุณธรรมให้เด็กนักเรียนที่โรงเรียนสัตยาไสได้ฟังทุกๆ เช้าก่อนเข้าเรียนด้วยหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักและเมตตา เพราะท่านเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่านิทานเหล่านี้สามารถพัฒนาจิตใจของเด็กๆ ได้เป็นอย่างดี และมีส่วนช่วยให้พวกเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีจิตใจมั่นคงและเปี่ยมด้วยคุณธรรม นอกจากนี้เมื่อใดที่ท่านต้องไปบรรยายตามสถานที่ต่างๆ ก็มักจะพกพานิทานเหล่านี้ไปฝากผู้ฟังด้วยเสมอ

ด้วยเหตุนี้ สำนักพิมพ์ฟรีมายด์จึงมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสจัดพิมพ์เผยแพร่ชุดหนังสือ “ด้วยรักบันดาล...นิทานสีขาว เล่ม 1-4” ตลอดหลายปีที่ผ่านมาจวบจนปัจจุบัน ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีอย่าง

ล้นหลามจากผู้อ่านทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะคุณพ่อคุณแม่ที่ปรารถนาจะให้บุตรหลานได้มี “หัวใจสีขาว” ในการดำเนินชีวิต

โดยหนังสือ “นิทานสีขาว ชุดนิทานพัฒนาชีวิต เล่ม 4” นี้ เป็นผลงานใหม่ล่าสุดที่เกิดขึ้นด้วยแรงบันดาลใจที่ได้รับจากผู้อ่านจำนวนมาก ซึ่งได้สอบถามถึงโอกาสในการจัดทำนิทานเรื่องใหม่นอกเหนือจากชุดนิทาน 4 เล่มที่ได้วางจำหน่ายแล้ว โดยหนังสือชุดใหม่นี้ พวกเรายังคงรักษาอรรถรสของการเป็น “นิทานปลูกฝังคุณธรรม” ของ ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา ไว้อย่างครบถ้วน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ขอขอบพระคุณ ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา ที่มอบความไว้วางใจและให้การสนับสนุนการทำงานของพวกเราเสมอมา ขอขอบพระคุณคณะครูและนักเรียนของโรงเรียนสัตยาไส ที่ได้ช่วยรวบรวมนิทานเหล่านี้ ขอขอบคุณ คุณจอย-สุพัตรา แซ่ลิ้ม ที่ช่วยเนรมิต “นิทานสีขาว” ให้เป็นตัวอักษรที่สวยงามเสมอ และขอขอบคุณ คุณไหม-เศวตธราภรณ์ ไอคิริยเอกสกุล ที่มุ่งมั่นสร้างสรรค์ภาพประกอบให้กับหนังสือเล่มนี้ อย่างเต็มที่

สุดท้ายนี้ พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นิทานสีขาว” ชุดใหม่นี้ จะสามารถสืบสานเจตนารมณ์ของ ดร.อาจอง ชุ่มสาย ฌ อยุธยา ในการมีส่วนร่วมสร้าง “สังคมสีขาว” ให้เกิดขึ้นได้ในสังคมไทยต่อไป...
ตราบนานเท่านาน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

จากใจผู้เล่าเรื่อง

เมื่อครั้งที่ผมยังเด็ก นิทานที่คุณพ่อเล่าให้ผมฟังทุกคืนก่อนนอนนั้น ได้สอดแทรกคุณธรรมแฝงอยู่ในนั้น สิ่งที่ผมได้ยินได้ฟังจึงฝังเข้าไปในจิตใต้สำนึกโดยไม่รู้ตัว ค่อยๆ ซัดเกล้าและกล่อมเกล้าจิตใจ ทำให้ผมเติบโตและดำเนินชีวิตไปในทางที่ดีๆ เสมอ สิ่งดีๆ ได้ฝังรากลึกในจิตใจของเราแล้ว และเมื่อต้องเผชิญสถานการณ์ต่างๆ มีหลายครั้งที่ต้องตัดสินใจอะไรบางอย่าง นิทานเหล่านั้นได้โผล่เข้ามาเป็นคำตอบให้อย่างชัดเจน ผมจึงเชื่อว่า เราจะเป็นคนแบบไหน ขึ้นอยู่กับสารที่เรารับเข้ามา ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่เรายกบันทึกไว้ในจิตใต้สำนึก

ที่โรงเรียนสัตยาไส เรามีเป้าหมายชัดเจน คือการสร้างคนดีเป็นสำคัญ เนื่องจากปัจจุบัน สังคมโลกของเราเน้นการแข่งขัน สร้างคนเก่งมุ่งแต่เอาชนะ จนลืมนึกถึงผู้อื่น ดังนั้นเราจึงต้องการสร้างเด็กที่มีเมตตา มีใจคิดช่วยเหลือผู้อื่น สร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม และสิ่งสำคัญคือ ต้องรู้จักเอาชนะใจตน

ทุกวัน เราจะตื่นนอนกันแต่เช้า นั่งสมาธิ ทำจิตใจให้สงบนิ่ง จากนั้นผมจะเล่านิทานในเด็กๆ ฟังหนึ่งเรื่อง นิทานเหล่านั้นจะค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในจิตใจเด็ก เขาจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปที่ละนิด แรกเริ่มเด็กก็นั่งสมาธิไม่นิ่ง แต่พอเริ่มเล่านิทาน เขาก็เริ่มมีสมาธิในการฟัง ซึ่งถือได้ว่าเป็น

วิธีการฝึกสมาธิ ฝึกจิตใจของเขาด้วย และเราก็ถือโอกาสนี้ฝังคุณธรรมในนิทานเข้าไปในจิตใจของเด็ก และวันหนึ่งเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกฝังอยู่ในจิตใจของเขาเหล่านั้นก็จะผลิดอกออกผลอย่างงดงาม

ทว่าไม่ได้มีเพียงแต่เด็กเท่านั้นที่ชอบฟังนิทาน ผู้ใหญ่เองก็ชื่นชอบไม่น้อย เวลาที่ผมได้รับเชิญไปบรรยายตามที่ต่างๆ ทั่วโลก หากเข้าประเด็นเรื่องคุณธรรม พ่อเริ่มต้นเล่านิทาน ทุกคนกลับเงยและตั้งใจฟังกันมาก ในขณะที่พวกเขาสนุกเพลิดเพลินไปกับนิทาน ผมก็ได้ฝังคุณธรรมเข้าไปในจิตใจของพวกเขาโดยที่พวกเขาก็ไม่รู้ตัวด้วยเช่นกัน

และที่สำคัญที่สุด สำหรับทุกๆ ครอบครัว การที่คุณพ่อคุณแม่ถ่ายทอดความรักผ่านการเล่านิทาน ลูกก็จะเป็นเด็กที่มีความสุขและมีจิตดี นิทานที่ฝังในจิตใต้สำนึกจะกลายเป็นนิสัยติดตัวเขาไป เป็นรากฐานแห่งทัศนคติ เป็นเข็มทิศให้เขาใช้นำทางบนถนนสายชีวิต

นิทานจึงเป็นกุศโลบายที่ยิ่งใหญ่และสำคัญมาก

ผมจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นิทานสีขาว” นี้ จะเป็นแรงบันดาลใจสำหรับผู้่านทุกเพศทุกวัยในการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นสื่อสร้างสรรค์ที่คุณพ่อคุณแม่สามารถนำไปใช้เพื่อปลูกฝังและเสริมสร้างคุณความดีให้แก่ลูกหลานสืบไป

ด้วยรักและปรารถนาดี

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา
ผู้บริหารสูงสุดโรงเรียนสัตยาไส

สารบัญ

สมบัติของท่อ.....	11	تابอดคลำช้าง.....	121
ตะเกียงนำทางของชายตาบอด.....	23	ชนมบังสองก้อนของหญิงคนยาก.....	129
กองทัพบกกับสมบัติที่ถูกฝัง.....	29	คำตอมของบีบบาว.....	137
เห็นอูฐของฉันใหม่.....	39	หมู่บ้านนอกกับหมูเมืองใหญ่.....	143
แมสึดข้าวสารหนึ่งเท่าตัว.....	47	เสียงหัวเราะของสิงโตน้อย.....	151
ใครเอาอาหารของเราไป.....	55	ฉันสิ สวยที่สุด.....	157
ธนูเลือกคู่.....	63	ชายเป่าขลุ่ย.....	165
ผลไม้แสนสวย.....	71	เจ้าหนูอยากเป็น.....	173
ไร่นาหน้าแล้ง.....	79	มหาเดเล็กคนโปรดกับช่างตัดพระเกศาซี่้อจจา.....	181
แมสึดพันธุ์จากคุณปู่.....	87	อีกาช่างคิด.....	191
ซัมบูกับจิวบ้ำ.....	95	หญิงชาวบ้าน.....	199
เสื่อชุ่มกับต้นไม้ดีดหนึบ.....	103	พระราชากับพระสหายคนสนิท.....	215
หมาป่าเจ้าเล่ห์กับจระเข้หัวทึบ.....	113	ประวัติ ดร.อาออง ชุมสาย ณ อยุธยา.....	226
		ประวัติผู้เรียบเรียง สุภัตรา แซ่ลิ้ม.....	229

สมบัติของพ่อ

ชายชาวนาคนหนึ่ง มีที่ดินเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษมากมาย แต่ส่วนใหญ่เป็นที่ดินรกร้างไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไร เพราะลำพังแรงกายของเขาคนเดียวไม่สามารถทำการเกษตรบนที่ดินในครอบครองได้ทั้งหมด

ต่อมาเขาได้แต่งงานกับหญิงสาวสวยคนหนึ่ง และมีลูกชายด้วยกันทั้งหมดสี่คน ชายชาวนาดีใจมาก นับวันรอให้ลูกชายทั้งสี่เติบโตใหญ่เพื่อจะมาช่วยเขาทำการเกษตร แต่เมื่อลูกชายโตพอที่จะช่วยทำงานในไร่นาได้ เขากลับต้องผิดหวัง เมื่อภรรยาของเขาซึ่งรักและตามใจลูกๆ มากบอกว่า

“โอ๊ย พี่... ลูกเรายังเล็กนัก ไว้รอให้พวกเขาโตกว่านี้อีกหน่อยเถอะนะ”

ชายชาวนาจึงรอดต่อไปอีกหลายปี จนลูกๆ ทั้งสี่เริ่มโตเป็นหนุ่ม เขาจึงเอ่ยปากกับภรรยาอีกครั้งว่า

“ตอนนี้ลูกชายทั้งสี่คนของเราโตพอแล้ว พี่คิดว่าถึงเวลาที่ลูกๆ จะต้องไปช่วยพี่ทำงานเสียที ที่ดินของเรามีมากมาย แต่พี่คนเดียวทำทั้งหมดไม่ไหว พี่เสียดายที่ต้องทิ้งที่ดินผืนใหญ่เอาไว้ให้รกร้างไปเปล่าๆ แบบนั้น”

“อើย พี่!” ภรรยาของเขาค้านอีก “ลูกๆ ยังอยู่ในวัยเรียนอยู่เลย ก็ให้เรียนให้เต็มที่กันไปก่อนเถอะ ขึ้นพี่พาลูกไปช่วยทำอะไรทำนา พวกเขา ก็เหนื่อยแยะนะซี แล้วจะเอาแรงกายแรงใจที่ไหนมาท่องหนังสือกันล่ะ”

ชายชาวนาคร้านจะทะเลาะกับภรรยาจึงออกไปทำไร่นาผู้เดียว เหมือนอย่างเคย

เวลาผ่านไป ภรรยาของชายชาวนาก็ถึงแก่กรรม ในขณะที่ลูกชาย ทั้งสี่โตเป็นหนุ่มใหญ่วัยฉกรรจ์กันหมดแล้วแต่ไม่มีใครเป็นไล่เป็นพาย เลยสักคนเดียว ได้แต่อยู่บ้านรอพ่อหามาให้กินไปวันๆ

ชายชาวนามองลูกทั้งสี่อย่างรังทศใจ

“เฮ้อ... แล้วต่อไปถ้าเราเป็นอะไรไป ลูกๆ จะหากินกันอย่างไร”

ไม่นาน ชายชาวนาก็ล้มป่วยลงจริงๆ เขากลับเหลือเกินว่าตนเอง คงมีชีวิตต่อไปอีกไม่นาน ก็นึกเป็นห่วงลูกๆ มาก จึงเรียกลูกชายทั้งสี่คน เข้ามาหาแล้วสอนว่า

“ลูกเอ๋ย ตอนนีพ่อกแก่มากแล้ว ถึงวันนี้ก็ล้มป่วยลง จะตายวัน ตายพรุ่งก็ไม่รู้”

ลูกชายทั้งสี่แม้จะเป็นคนขี้เกียจทำงานเป็นอย่างมาก แต่ก็รัก พ่อของตนไม่น้อย ลูกชายคนหนึ่งจึงบอกพ่อว่า “พ่ออย่าพูดอย่างนั้นสิ พ่อไม่เป็นอะไรหรอก พ่อยังอยู่กับพวกเราอีกนาน”

“ไม่แนหรือลูกเอ๋ย” ชายชาวนาบอกอย่างโรยแรง “แต่พ่อจะตาย ก็ช่างเถอะ เพราะพ่อแก่มากแล้วและเหนื่อยเต็มที อยากรพพักผ่อนยาวๆ

แล้วเหมือนกัน... แต่พ่อเป็นห่วงพวกเจ้าทั้งสี่คนนัก ไม่รู้ว่าถ้าพ่อตายไป พวกเจ้าจะอยู่กันอย่างไรร”

“ก็อยู่กับแบบนี้แหละ พ่ออย่าห่วงพวกเราเลย” ลูกชายอีกคนบอก ให้พ่อสบายใจ

“ไม่ห่วงไม่ได้ เพราะพ่อเป็นพ่อ... ตอนพ่อแข็งแรงสบายดี พ่อหาเลี้ยงพวกเจ้าได้ แต่จากนี้ไปพ่อคงทำเช่นนั้นไม่ได้อีกแล้ว โชคดี ที่เรามีที่ดินมากมาย ถ้าพวกเจ้าทั้งสี่ร่วมแรงร่วมใจกัน ขยันขันแข็งทำไร่ ทำสวน ปลูกนั่นปลูกนี่หน่อย ขุดบ่อเลี้ยงปลา เลี้ยงไก่เลี้ยงหมูบนที่ดินของเรา พวกเจ้าทั้งสี่คนก็จะมีเงินไว้ใช้จ่ายใช้สอยและอยู่กันได้สบาย แม้ไม่มีพ่อ... ไม่ใช่สิ ต้องอยู่กันสะดวกสบายมากกว่าตอนที่ไม่มีพ่อคนเดียว หาให้กินเสียอีก”

“จ๊ะๆ เข้าใจแล้ว พ่อพักผ่อนเถอะนะ จะได้หายไวๆ” ลูกชาย ทั้งสี่เออๆ ออๆ ตามพ่อไปอย่างนั้นเอง หากในใจต่างก็คิดว่า ‘อើย... เรื่องอะไรจะต้องมานั่งลำบากทำอะไรทำสวน ยิ่งที่ดินของเราสุดแสน จะลำบาก อยู่ห่างไกลแหล่งน้ำ จะปลูกอะไรแต่ละทีก็ต้องไปขุดดิน เพื่อชกน้ำมาตั้งไกล เห็นพ่อทำแล้วเหนื่อยจะตายซัก... ถ้าเกิดพ่อเป็น อะไรไปจริงๆ เราไม่ทำหรงอกงานเหนื่อยๆ แบบนี้ ลูชายที่ดินทั้งหมด เอาเงินมาแบ่งกันสี่คน นอนใช้เงินสบายๆ ไปทั้งชาติดีกว่า’

หลังจากเรียกลูกชายทั้งสี่มาคุย ชายชาวนาผู้เป็นพ่อก็พยายาม ลังเกตพฤติกรรมของลูกๆ ทั้งสี่ แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีลูกคนไหนเปลี่ยน

พฤติกรรม ทุกคนยังคงนั่งกินนอนกิน รอเก็บผลผลิตเล็กๆ ที่เขาปลูก
ไว้มาประทังชีวิตไปวันๆ จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้ยืมสี่พี่น้องคุยกันแ่วว่า
ว่าจะขายที่ดินทั้งหมดให้แก่เศรษฐีคนไหนสักคน ทำให้ชายชวานารู้สึก
ผิดหวังเสียใจเป็นอันมาก

“เจ้าพวกเด็กโง่” ชายชวานอนพิมพาดำหนิลูกชายทั้งสี่ของตน
“คนโง่ๆ ทำอะไรไม่เป็นอย่างพวกเจ้า ถึงขายที่ดินได้เงินมากมาย
แค่นั้น แต่ไม่นานก็ต้องใช้เงินหมดเพราะไม่รู้คุณค่าของเงิน วันนี้เป็น
เศรษฐี พรุ่งนี้ก็กลายเป็นยาจก... แต่ถ้ารู้จักทำกินบนที่ดินของตัวเอง

ถึงได้ที่ละเล็กละน้อย แต่มันจะเลี้ยงตัวพวกเจ้าไปได้ตลอดทั้งชีวิต และ
ไปจนถึงรุ่นลูกรุ่นหลานนั่นเลยทีเดียว... แต่จะโทษใครได้ เราเองนี่ละที่ผิด
ปล่อยให้เมียตามใจลูกๆ จนเคยตัว รักสบาย ทำอะไรไม่เป็น ดีแต่ใช้เงิน
ไปวันๆ”

ชายชวานอนน้ำตาไหลรินด้วยความผิดหวังและท้อแท้ใจ แต่
ด้วยความรักและเป็นห่วงลูกๆ เขาจึงไม่คิดยอมแพ้ วันหนึ่งชายชวานา
จึงเรียกลูกชายทั้งสี่เข้ามาหาอีกครั้ง

“ลูกเอ๊ย นับวันร่างกายของพ่อจะย่ำแย่ลงทุกที คงมีชีวิตต่อไป
ได้อีกไม่นาน แต่ก่อนที่พ่อจะเป็นอะไรไป พ่ออยากบอกให้ลูกรู้ความลับ
อย่างหนึ่ง”

“ความลับอะไรหรือพ่อ” ลูกชายคนหนึ่งถาม

“ในที่ดินของเราจะมีทรัพย์สินสมบัติมหาศาลที่บรรพบุรุษของเราฝัง
ซ่อนเอาไว้...”

“หา!” ลูกชายทั้งสี่ร้องลั่นแล้วถามพร้อมกันว่า “แล้วมันฝังอยู่
ตรงไหนล่ะพ่อ”

“โอ... นั่นละปัญหา” ชายชวานาบอก “เพราะที่ดินของเรา
มันกว้างใหญ่มากเสียจนพ่อเองก็ไม่รู้ว่าสมบัติของบรรพบุรุษซ่อนอยู่
ตรงไหน ตลอดชีวิตของพ่อ แม้พยายามเต็มที่แล้วก็ยังขุดหาไปไม่ได้ถึง
ครึ่งเลย แต่ถ้าลูกๆ ช่วยกันขุด พ่อว่าไม่นานก็น่าจะพบสมบัติที่ว่านั้น
เพราะลูกมีกันตั้งสี่คน ช่วยๆ กันถางหญ้า ขุดดินหา ไม่นานก็น่าจะเจอ
นะลูกนะ”

ได้ยืนดั่งนั้น ลูกชายทั้งสี่ก็เกิดความอึดใจ เข้าวุ่นขึ้น ลูกๆ ทั้งสี่ก็ชวนกันไปถางหญ้าขุดดินกันใหญ่ และทุกๆ วันทั้งสี่คนจะตื่นแต่เช้า แบกเครื่องมือเครื่องมือไปถางหญ้าขุดดินกันอย่างขมขื่นด้วยหวังว่าจะได้พบทรัพย์สมบัติมหาศาลที่ฝังอยู่ที่ดินตรงไหนสักแห่ง

ผ่านไปวันแล้ววันเล่า จากที่ดินที่เคยรกเรื้อก็เริ่มโล่งเตียน หน้าดินก็ร่วนซุย ยิ่งไปกว่านั้น วันหนึ่งสี่พี่น้องยังขุดพบแหล่งน้ำใต้ดินในที่ดินของพ่ออีกด้วย

ชายชาวนามีความสุขนุกกับการได้เห็นลูกชายทั้งสี่แบกจอบแบกพร้าไปถางหญ้าขุดดินทุกวัน เมื่อรู้ข่าวว่าลูกๆ ขุดพบแหล่งน้ำใต้ดินในที่ดินของตนเองเข้าก็ดีอกดีใจยิ่งขึ้น เขาสดชื่นจากข่าวดีนี้จนอาการป่วยที่เกาะกินสุขภาพอยู่แทบจะหายเป็นปลิดทิ้ง

ชายชาวนาผู้เป็นพ่อรีบเรียกลูกๆ มาบอกว่า

“พวกเจ้าเก่งจริงๆ ที่ขุดจนพบแหล่งน้ำใต้ดินในที่ดินของเรา พ่อพยายามขุดดินหาแหล่งน้ำใต้ดินนี้มาทั้งชีวิตก็ไม่เคยพบเลย นี่ละนะผลของการที่เจ้าทั้งสี่ร่วมแรงร่วมใจกัน... ต่อไปนี้ที่ดินของเราจะอุดมสมบูรณ์ ทำการเกษตรได้ทั้งปี และไม่ว่าปลูกอะไรก็งอกงามไปหมด เพราะมีแหล่งน้ำเป็นของตนเอง”

“แต่พวกเรายังไม่เจอสมบัติของบรรพบุรุษเลยนะครับ” ลูกชายคนหนึ่งโอดครวญ

“โอ้ ยังมีที่ดินตรงโน้นตรงนั้นอีกตั้งแยะที่ยังไม่ได้ขุดดู... แต่ไหนๆ พื้นที่ส่วนใหญ่ก็เตียนโล่งแล้ว แถมยังเจอแหล่งน้ำด้วย ระหว่างรอเจอสมบัติ พวกเจ้าก็ปลูกพืชพรรณอะไรไปด้วยสิลูก จะได้ไม่เสียแรงขุดไปเปล่าๆ”

ลูกชายทั้งสี่เห็นดีตามที่พ่อบอก จึงแบ่งที่ดินออกเป็นแปลงๆ แล้วช่วยกันหาต้นกล้าและพืชผักต่างๆ มาปลูกไว้จนเต็มไปหมด

ขณะที่ลูกชายทั้งสี่ยังคงขุดหาสมบัติบรรพบุรุษในผืนดินของพ่อต่อไป พืชพรรณต่างๆ ที่พวกเขาปลูกหว่านเอาไว้ก็ออกดอกออกผลงดงาม ทำให้พวกเขาต้องรีบเก็บมากิน แต่กระนั้นก็ยังเหลือกินอีกมาก จึงต้องนำไปขายที่ตลาด พวกพ่อค้าแม่ค้าเห็นว่าที่ไร่นาของสี่พี่น้องมีผลผลิตมากมายจึงพากันมาติดต่อถึงสวนเพื่อขอซื้อพืชผักผลไม้ต่างๆ ไปขายสี่พี่น้องจึงแทบไม่ต้องลำบากขนผลผลิตไปขายเองถึงที่ตลาดอีก

อย่างไรก็ตามเพราะทั้งสี่มีแต่จดจ่ออยู่กับการขุดหาสมบัติใต้ดิน จึงไม่ได้ใส่ใจเงินที่ได้มาจากการขายผลผลิตเหล่านั้นมากนัก มีแต่ผู้เป็นพ่อเท่านั้นที่คอยเก็บรักษาเงินเหล่านี้ไว้ให้ และแอบยิ้มอย่างปลื้มใจทุกครั้งที่ได้เห็นลูกชายแบกจอบแบกเสียมออกไปทำงานในไร่นา แม้จะรู้ว่าลูกๆ ยังคงหวังสมบัติใต้ดินมากกว่าคิดจะทำการเกษตรอย่างจริงจังก็ตาม

ในที่สุดสี่พี่น้องก็ขุดดินจนพรวนไปหมดทุกตารางนิ้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่เจอสมบัติใดๆ ตามที่พ่อบอกเลย ทั้งสี่เพิ่งนึกได้ตอนนั้นเองว่าคงถูกพ่อหลอกเข้าเสียแล้ว จึงชวนกันเดินกลับบ้านเพื่อจะไปต่อว่าพ่อ แต่แล้วพวกเขาก็กลับแปลกใจที่เห็นพ่อกำลังทำงานในไร่นาอย่างกระฉับกระเฉง

“เฮ้ะ นี่พ่อหายดีแล้วหรือ ตอนนั้นยังอาการหนักอยู่เลย” ลูกชายคนหนึ่งพูดขึ้นมาอย่างแปลกใจ

“ช่วงนี้พ่อมีความสุข ร่างกายก็เลยสดชื่น อาการดีขึ้นเรื่อยๆ แต่วันนี้พ่อรู้สึกที่ตัวเองหายเป็นปกติแล้ว ก็เลยออกมาทำอะไรแก้เบื่อสักหน่อย”

ผู้เป็นพ่อตอบอย่างยิ้มแย้ม ลูกชายทั้งสี่เมื่อเห็นพ่ออาการดีขึ้นจริงก็พลอยยินดีจนคล้ายความขุ่นเคืองที่มีอยู่เมื่อครู่ลงไปมาก หากก็ยังไม่ตะขิดตะขวงใจไม่หาย

“หรือว่าที่ผ่านมามีพ่อแกล้งป่วยเพื่อหลอกให้พวกเราไปทำนาทำอะไร” ลูกคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างกลางแกลงใจ

“ไม่ใช่หรอกลูกเอ๊ย พ่อป่วยจริงๆ คงเป็นเพราะพ่อทำงานหนักมามาก ร่างกายเลยอ่อนล้าจนล้มป่วย พอได้พักยาวๆ อาการป่วยก็เลยหายไป กลับมาแข็งแรงดีอีกที ต้องขอโทษพวกเจ้าทั้งสี่มากที่ออกไปทำงานแทน ทำให้พ่อได้หยุดพักอย่างเต็มที่”

ลูกชายทั้งสี่ได้ฟังพ่อของตนพูดดังนั้น ต่างก็เกิดความรู้สึกภูมิใจในตนเองขึ้นมาหน่อยๆ

แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่สิ้นความกลางแกลงใจไปเสียทีเดียว ลูกชายคนหนึ่งเห็นพี่น้องของเขาต่างนั่งเงยไปตามๆ กัน จึงตัดสินใจโพล่งขึ้นมาเองว่า

“แต่ว่าพ่อ... แล้วเรื่องสมบัติบรรพบุรุษล่ะ... พ่อบอกว่าบรรพบุรุษของเราซ่อนสมบัติไว้มากมายในที่ดินของเรา แต่พวกเราสี่คนขุดดินทั่ว

ทุกตารางนิ้วแล้วก็ไม่เห็นจะพบสมบัติอะไรที่พ่อว่าเลยแม้แต่แดงเดียว เรื่องนี้นะ พ่อหลอกหลวงพวกเราแน่ๆ เลยใช้ไหม”

“พ่อไม่ได้หลอก” ผู้เป็นพ่อบอกยิ้มๆ “และพวกเจ้าก็พบสมบัติมหาศาลจากในที่ดินของเราแล้วจริงๆ นี่ลูก”

“พบที่ไหน ไม่เห็นพบอะไรเลย เหนื่อยเปล่าๆ สิไม่ว่า” ลูกชายอีกคนค้านทันที

“เหนื่อยเปล่าที่ไหนเล่าลูกเอ๊ย” ผู้เป็นพ่อพูดอย่างอารมณ์ดี ผิดกับลูกชายทั้งสี่ที่ยืนหน้าบึ้งไปตามๆ กัน “พวกเจ้าได้ช่วยกันเปลี่ยนที่ดินที่เคยรกร้างให้กลายเป็นผืนดินที่พร้อมสำหรับทำการเกษตร พวกเจ้าขันแข็งช่วยกันขุดดินจนไปเจอแหล่งน้ำใต้ดิน ทำให้ผืนดินของเราอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การทำการเกษตรยิ่งขึ้นอีก แล้วตอนนี้เกิดอะไรขึ้นเห็นไหมเล่า... ถ้าที่ผ่านมามีพ่อแกล้งป่วยก็เลยไม่เคยสังเกตเห็น ก็กลับหลังหันไปมองดูให้เต็มตาตอนนี้เลยสิลูก”

ลูกชายทั้งสี่หันกลับไปมองด้านหลัง แล้วตอนนั้นเองพวกเขาก็ได้เห็นไม้ดอกไม้ผลหลากสีสนั่นนา นานาพรรณเจริญเติบโตอยู่เต็มพื้นที่ที่เคยเป็นป่าดงพงหญ้ารกชัฏ แลดูสวยงามและอุดมสมบูรณ์เป็นอย่างยิ่ง

ลูกชายทั้งสี่คนเบิกตากว้าง ร้องอุทานออกมาพร้อมกันว่า “โอ้โห! นี่ที่ดินของเราจริงๆ หรือพ่อ”

ผู้เป็นพ่อยิ้มปลอบปล้ำม บอกว่า “สวยมากเลยใช้ไหมล่ะลูก ทั้งหมดที่พวกเจ้าเห็นในตอนนี้ ก็คือผลจากความขยันหมั่นเพียรของพวกเจ้าอย่างไรล่ะ” แล้วผู้เป็นพ่อก็กลับขึ้นไปบนเรือนและกลับออกมาอีกครั้ง

พร้อมหีบไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง เขาเปิดฝาหีบออก ภาพที่ปรากฏตรงหน้า
ทุกคนคือ เงินมากมายอัดแน่นอยู่เต็มหีบใบนั้น

“โอ้โห! นั่นพ่อไปเอาเงินมากมายขนาดนั้นมาจากไหน” ลูกชาย
ทั้งสี่อูทานพร้อมกันอีก

“ก็มาจากการขายข้าว ขายผักผลไม้ที่พวกเจ้าปลูกไว้นั้นละ...
เห็นไหมว่าพ่อไม่ได้โกหก ผืนดินของเรามีสมบัติของบรรพบุรุษซ่อนอยู่จริง
ลูกเอ๋ย... ถ้าเจ้าขายที่ดินกิน อย่างดีก็พอกินไปแค่ตัวเจ้าเท่านั้นเอง แต่ถ้า
เจ้ารักษาที่ดินผืนนี้ไว้ และขยันขันแข็งทำกินอย่างนี้ต่อไป ทรัพย์ในผืนดิน
แห่งนี้ก็จะเลี้ยงดูไปถึงลูกถึงหลานของพวกเจ้าได้เลยนะลูก”

ในวินาทีนั้น ลูกชายทั้งสี่ก็เข้าใจทุกอย่างที่พ่อพูดอย่างทะลุปรุโปร่ง
ทั้งสี่ก้มลงกราบพ่อของตนด้วยความซาบซึ้ง และสำนึกในพระคุณที่พ่อ
ได้มอบบทเรียนอันมีค่าแห่งชีวิตให้แก่พวกตน

นับจากนั้นพ่อและลูกชายทั้งสี่คนก็ช่วยกันทำการเกษตร ใช้ชีวิต
อย่างพอเพียง เรียบง่าย หากแต่สุขล้นบนผืนดินของตนเองเรื่อยมา

“

...เซอทั้งนกลาง...

บางครั้ง สิ่งที่เราได้รับมา

อาจเป็นเพียงสิ่งธรรมดาๆ ที่แลดูไม่ล้ำค่าอะไรนัก
แต่เราสามารถทำให้สิ่งที่มีอยู่กลายเป็นสิ่งล้ำค่าขึ้นมาได้
ด้วยความเอาใจใส่ ตั้งใจ
และความมานะพยายามของเราเอง

”

ตะเกียงนำทางของชายตาบอด

นานมาแล้ว ในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง ในยามค่ำคืนจะมีชายชราตาบอดคนหนึ่งเดินถือไม้เท้าออกมาพร้อมตะเกียงส่องแสงสว่างไสวในมืออีกข้างหนึ่ง เดินเล่นไปทั่วเมืองแห่งนั้น

คืนหนึ่ง ชายหนุ่มสามคนออกมาเที่ยวกันข้างนอก ระหว่างทางได้เดินสวนกับชายชราตาบอดผู้นั้น ทั้งสามคนเห็นเข้าก็รู้ทันทีว่าชายชราผู้นี้ตาบอด

“นี่พวกเรา เห็นตาแก่ที่เดินสวนพวกเราไปตะเกียงนี้ใหม่” ชายคนที่หนึ่งเอ่ยถามเพื่อนๆ “ข้าคิดว่าตาแก่คนนั้นตาบอดนะ”

“ก็บอดนะซี” ชายคนที่สองว่า “ตาอ่อนขนาดนั้น แคมยังถือไม้เท้าแตะหาทางเดินแบบนั้นอีก ก็ต้องบอดแหงอยู่แล้ว”

“แล้วทำไมไม่ต้องถือตะเกียงออกมาด้วยละ” ชายคนที่หนึ่งถามกลับ “ตาบอดแล้วถือตะเกียงออกมาทำไม แสงสว่างไม่ได้ช่วยให้คนตาบอดมองอะไรเห็นอยู่แล้ว”

ชายคนที่สามหัวเราะ “สงสัยแกลืมนั่ง คงนึกว่าตาตัวเองยังดีอยู่”

“หรือแจะบ้า” ชายคนที่สองว่าเข้าบ้าง พร้อมทั้งหัวเราะขบขัน

แต่ชายคนที่หนึ่งยังข้องใจในการกระทำของชายชราตาบอด
อย่างมากจึงตัดสินใจเดินตามชายตาบอดคนนั้นไป โดยมีเพื่อนทั้งสอง
ไล่หลังตามไปติดๆ พร้อมทั้งร้องเตือนเขาว่า “อย่าไปยุ่งกับคนบ้าเลยนะ
เพื่อน”

แต่เขาก็ไม่ฟัง จนไปถึงตัวชายชราตาบอด ชายคนที่หนึ่งก็เรียก
ให้ชายชราตาบอดหยุดแล้วถามว่า

“นี่แน่ะตา ตาตาบอดใช่ใหม่นะ”

ชายชราพยักหน้าแล้วยิ้มพลางตอบว่า “ใช่ ข้าตาบอด บอดมา
ตั้งแต่เด็กๆ แล้ว”

“อ้าว ถ้าตาตาบอด แล้วถือตะเกียงออกมาทำไม มันไม่ได้ช่วย
ให้ตามองเห็นทางมากขึ้นเลยไม่ใช่หรือ”

ชายชรานิ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “อ้อ” เขา
ร้อง “ตะเกียงนี่นะหรือ”

“ใช่ ก็ตะเกียงนี่แหละ” ชายคนที่หนึ่งว่า “ข้าสงสัยว่ามันไม่เห็น
จะมีประโยชน์อะไรกับคนตาบอดอย่างตา แล้วตาจะถือออกมาให้มัน
เกะกะตัวเองทำไม”

“มันไม่มีประโยชน์กับข้าก็จริง แต่มันเป็นประโยชน์สำหรับคน
อื่นๆ” ชายชราตาบอดตอบ ทำเอาชายหนุ่มทั้งสามพากันงุนงง

“อย่างไรล่ะ” ชายทั้งสามคนถามขึ้นพร้อมกัน

“ก็ข้าได้ยินมาว่าในเมืองของเรายามค่ำคืนเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง

บางคนเดินชนสิ่งของ บางคนเดินชนกันเอง หัวแตกขาหักกันไปก็เยอะ
นั่นก็เพราะว่าเมืองของเรามีแสงสว่างจากโคมไฟไม่เพียงพอ ข้าเอง
ไม่ต้องใช้แสงไฟเพื่อนำทางก็จริง แต่ในเมื่อข้าออกมาเดินเล่นรอบเมือง
ทุกวันอยู่แล้ว ก็เลยถือตะเกียงแสงแรงออกมาด้วย ในที่ที่ข้าเดินไปจะได้
มีแสงสว่าง คนเขาก็จะได้เห็นทางเดินชัดๆ ไม่ต้องเดินชนกันให้เจ็บตัว
อย่างไรเล่า”

เมื่อชายหนุ่มทั้งสามคนได้ฟังเหตุผลของชายชราตาบอดก็ซาบซึ้ง
ใจเป็นอย่างมาก พวกเขาขมื่อไหว้ขอโทษที่เคยหัวเราะและคิดไม่ดีกับ
ชายชราตาบอด ซึ่งชายชราตาบอดก็ไม่ได้ถือสาอะไร กลับหัวเราะให้พร
แล้วถือตะเกียงเดินสองทางต่อไปอย่างอารมณ์ดี

“คุณตาคนนี้ตาบอดก็จริงแต่หัวใจไม่ได้บอดไปด้วย” ชายคนที่หนึ่งบอกเพื่อนทั้งสองคน “แม้ตัวเองจะมองไม่เห็นแต่ก็ยังนึกเป็นห่วงคนอื่นที่เขามองเห็น... ข้าจะไปบอกพ่อให้มอบเหรียญเชิดชูเกียรติให้คุณตาคนนี้”

เพื่อนๆ ทั้งสองคนเห็นด้วยกับชายหนุ่มอย่างยิ่ง

แท้จริงแล้วชายหนุ่มคนหนึ่งที่หนึ่งนี้เป็นถึงลูกชายของนายกเทศมนตรีแห่งเมืองนี้ แต่ไปศึกษาที่อื่นและเพิ่งกลับมาเยี่ยมบ้าน เมื่อเขาเอารื่องของชายชราตาบอดผู้ถือตะเกียงนำแสงสว่างไปให้ชาวเมืองในยามค่ำคืนไปบอกพ่อของเขา ท่านนายกเทศมนตรีไม่เพียงมอบเกียรติบัตรให้ชายชราตาบอดผู้นั้น หากยังริบปรับปรุงระบบแสงสว่างในเมือง ทั้งยังสร้างรูปปั้นชายชราตาบอดถือตะเกียงเพื่อเชิดชูเกียรติให้แก่ชายชราอีกด้วย

นับจากนั้นมาไม่ว่าชายชราตาบอดเดินไปทางไหนก็มีแต่คนร้องทักทายและให้ความช่วยเหลือ ชายชราตาบอดก็เลยยิ่งกลายเป็นชายตาบอดที่ใจดีและอารมณดียิ่งขึ้นไปอีก

“

...เชอทั้งนั้นลา...

แม้เราจะไม่ได้ร่ำรวย ไม่เด่นดัง

แต่เราก็สามารถเผื่อแผ่สิ่งดีๆ ที่คนอื่นฯ ได้เสมอ
ในขอบเขตกำลังความสามารถที่เราจะสามารถทำได้

สิ่งดีๆ เล็กๆ น้อยๆ ที่เราเผื่อแผ่ให้แก่ผู้อื่น
นอกจากสร้างประโยชน์และความสุขให้แก่ผู้อื่นแล้ว
ยังสร้างพลังแห่งความสุขจากรักไว้ในหัวใจของเรา

ไปอีกแสนนานอีกด้วย

”

กองทัพกับสมบัติที่ถูกฝัง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเมืองตั้งใหม่แห่งหนึ่งชื่อว่า เมืองเซนปกครองโดยกษัตริย์พระนามว่า กษัตริย์เซน กษัตริย์เซนทรงเป็นกษัตริย์ที่ทรงพระปรีชาด้านการค้าขายกับต่างประเทศ ทำให้เมืองเซนเป็นเมืองที่ร่ำรวย ยิ่งไปกว่านั้นกษัตริย์เซนยังทรงปกครองประเทศด้วยคุณธรรม ดังนั้นนอกจากชาวเมืองเซนจะมีกินมีใช้ไม่ขาดแคลนแล้ว ก็ยังอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขอีกด้วย

ความร่ำรวยและความเป็นอยู่ที่สุขสบายเต็มไปด้วยความสุขของประชาชนเมืองเซนนั้น สร้างความอิจฉาริษยาให้แก่บรรดากษัตริย์เมืองใกล้เคียงอย่างมาก ถึงกับส่งราชสาส์นนัดรวมตัวเป็นวาระพิเศษเพื่อหารือกันในเรื่องนี้

กษัตริย์เมืองที่หนึ่งตรัสว่า “เมืองเซนนั้นตั้งขึ้นใหม่ก็จริง แต่ทำไมถึงได้เจริญรุ่งเรืองเกินหน้าเกินตาเมืองเก่าแก่เป็นร้อยๆ ปีย่างเมืองของพวกเราไปได้”

กษัตริย์เมืองที่สองตรัสว่า “ประชาชนของเมืองเซนก็ดูจะมีความสุขมากกว่าประชาชนในเมืองของพวกเราอีกด้วย จนตอนนี้ประชาชนในเมืองเราก็เริ่มจะบ่นๆ ว่าเราเป็นกษัตริย์ที่ไม่ดีเท่ากษัตริย์เมืองเซนให้เราได้ยินบ้างแล้ว”

กษัตริย์เมืองที่สามตรัสว่า “ประชาชนของพระองค์แค่งั้น แต่ประชาชนของเรานี่สิ เริ่มอพยพไปอยู่เมืองเซนกันแล้ว!”

กษัตริย์เมืองที่สี่ตรัสว่า “นั่นยังไม่เท่าไรหรอก ที่เราต้องกลัวจริงๆ ก็คือ ความเจริญรุ่งเรืองของเมืองเซนจะทำให้เมืองของพวกเราล่มสลาย เดียวนี้ใครจะมาติดต่อค้าขายอะไรก็มุ่งหน้าไปหาเมืองเซนกันหมด ไม่ค่อยเข้ามาติดต่อค้าขายกับพวกเราแล้ว”

กษัตริย์เมืองที่ห้าตรัสว่า “ฮึ้ย! เจ็บใจนัก ชินให้เมืองเซนเจริญรุ่งเรืองเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ เมืองอันเก่าแก่หลายร้อยปีของพวกเรามีต้องกลายเป็นตัวตลกให้คนอื่นหัวเราะเยาะระอะ ยิ่งไปกว่านั้น หากเมืองเซนมันใหญ่โตคับฟ้ามากกว่านี้ ลักวันมันอาจจะยกทัพมายึดเมืองพวกเราเพื่อขยายอาณาเขตให้ไพศาลขึ้นไปอีกก็เป็นได้”

พอถึงตรงนี้ กษัตริย์ทั้งห้าก็เดือดเนื้อร้อนใจกันเป็นกำลัง ในที่สุดก็ตกลงกันว่า จะเอากองทัพของทั้งห้าเมืองมารวมกันเพื่อบุกทำลายเมืองเซนให้ราบคาบ และยึดเอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเมืองเซนมาแบ่งกัน ทั้งหมดนี้ก็เพื่อตัดไฟแต่ต้นลม ไม่ให้เมืองเซนได้มีโอกาสเจริญรุ่งเรืองข้ามหน้าข้ามตาพวกตนอีกต่อไป

ผ่านไปเจ็ดวัน กองทัพของห้ากษัตริย์ก็ยกมารวมพลกันที่ภูเขาลูกหนึ่งเพื่อเตรียมโจมตีเมืองเซน และข่าวนี้ก็แพร่ไปถึงพระกรรณของกษัตริย์เซนในเวลาอันรวดเร็ว พระองค์จึงทรงเรียกอำมาตย์คนสนิทมาหารือในเรื่องนี้เป็นการด่วน

“เราไม่อยากทำสงคราม” กษัตริย์เซนตรัส “เราส่งสารประชาชนสงครามจะทำให้พวกเขาเดือดร้อน กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ยิ้มไม่เป็น ทั้งเมืองเราจะมีแต่เสียงกริตรร้องและร้องไห้ แทนที่จะมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะอย่างตอนนี้”

“แต่ถ้าเราไม่จัดทัพสู้ เราก็จะสิ้นเมืองนะพระเจ้าค่ะ” อำมาตย์คนสนิททูลค้าน

“เราจะไม่สิ้นเมือง” กษัตริย์เซนตรัสเสียงเฉียบขาด “จะต้องมีวิธีอื่นเพื่อเลี่ยงสงครามและไม่ทำให้เราสิ้นเมือง”

หลังจากนั้นกษัตริย์เซนทรงนั่งตรองอยู่ครู่ใหญ่ ทรงใช้สติปัญญาของพระองค์ทบทวนปัญหาและหนทางแก้ ทันใดนั้นเองก็ตรัสถามเสนาอำมาตย์คนสนิทว่า